

מסורת הש"ס

(א) לְעֵיל 15: קִיּוֹ: קִיב.
 (ב) חֲסִידֵי עוֹלָם. (ג) וְיִצְחָק הָיָה
 טוֹרֵם מֵלֵךְ וְעַמָּה מֵהַל
 מוֹתֵר וּכ"א בְּחֻסְפָּה
 רַחֲמוֹתֵי רַבִּי וְכֵן בְּחֻסִּים
 כְּבוֹדוֹתָם: לֹא: אִם אֲחִי,
 (ג) גַּר הַרְיִיף וְהִרְאֵהוּ
 אֶת הַחֲסִידִים הַזֵּה וְיִצְחָק
 אֶת הַבְּרִיָּה מִי אֶל אֶת
 מִינֵיהּ בְּחֻמָּה אִלּוּ לֹא יִישׁ
 חִילּוֹן לְעֵינֵי דְרִישׁ כֵּן
 אֶת הַמִּשְׁפָּחוֹת וְעוֹלָם כִּי
 לֹא הָיָה הַשְׁבֵּרָה. (ד) לְעֵיל
 קִדָּה. (ה) שָׁבַת קָלָה.
 (ו) יִרְחֹק. (ז) אֶת [לְמַתָּן].
 (ח) לְעֵיל עֲהָ.
 (ט) בְּחֻסְמוֹתֵי מִי אֶל
 (י) וְיִצְחָק אֶת הַמִּשְׁפָּחָה

תורה אור השלם

1. ראשית בבדיר
אדמרתך תביא בית יי
אלהיו לא תבשל גדי
בחלב אמו:
שמות כג יט
2. לא תאכלו כל בחלב
לגד אשר בשערך
תתננה ואכלך או מבר
לכרבי עם קדוש אמה
לגדי אלהיו לא תבשל
לחלב אמו:
דברים יד כא
3. ישלח יהודה את גדי
העזים בדיר רעוו
הערלמי לקחת הערבון
מיד האשה לא מציאה
בראשית כח כ

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה אכל ניין
וכו' דא"ב כשרה:
(ב) תוס' ד"ה אין וכו'
ובלעי דס:

לעזי רש"י

שלמי"א [שי"ל יימ"א].
מלח הסלעאנטרי"ל
[אינטריי"ל]. שומן
המעיים. טבחיי"א
[טבחיא"ה]. חלחולת.

מוסף רש"י

מליח הרי הוא כרותח
וכבוש הרי הוא
כמבושל. ראה לעיל זו.
אלא ע"ג כלי מזרק.
לפי שהסד היו"א נשאר
כלי וחרסר ונכלל בנשר
(דעיר קיב). ונאמר לא
תאכלו כל נבלה. ונאמר
לחזמו פסוק עמנו לא
תשכל גדי, משמע כל
האסור משום נבלה טהג
בו איסור נשר בחלב
(שבת קד.).

ההי מילי דמן. כלומר הני מילי לגבי דם וכגון כללי שאינו מנוקב בדבחר דפלט הדר בלע: **אכל צירן.** יוצה הוא ולא מיתסר והכל נולדס ליכא למיחש דמנוקב הוא (א) וא"כ שכרה וכשרה נמי: **קמ"ל.** דליכר אסור וזיר נוח ליבלע הוא: **מאי לאו שניהם מלוחים.** ושמע מינה ציר נמי לא מייבלע כל זמן שפסוקים בפליטה: **וש"מ צירן מוחר** לא צריקין: **תפל.** מבלי מלח דהשחא לא פליט טמא מידי אכל שניהם מלוחים דטמא נמי פליט אסור וכ"ש טמא מליח וטוהר תפל: **הא שניהם מלוחים שרי.** דשניהם טרודים בפליטה: **רב הונא** דצי דהמה דצירשא דחלליה צי טבחה. כל רחמא העשר מתברמין חילול: **מיילחא גלגלייתא.** מלח גסה שלמ"א: **ומנפיץ ליה.** למילחא לאחר זמן מפני שהס

ונצטע צו אַזל מלל דקא אין צרין
 לנפץ שױס נאכט מענטש: אין
 מהויקין דס. אין צוזאק דס ליאסר
 אַס לאַ נאמלח: **הדרה דנפסא**. דקין
 שטציג הכנחא אנטר״ל: **ומעיא**.
 קצה וכרס ושאר הדקין: **וכרשא**.
 טעמחיי״ל. אַזל הלצ והריאה והכבד
 וכנחא גופא י״ש צהן דס וצריצין
 ליתמלח: **אֵלֶּל ל״ט**. ומתור ועטמא
 לפרשטין לעיל (דף קיב: ד״ה ועטמא)
 דכל זמן שטרודים פלטו איין צולעים
 וכשנח זה כבר נח זה: **הרי זה**
מכבד את הבשר. לפי שצעת
 ששחיתתה היא טרודה להוציא דס
 וכשצור מפרקתה ממוך לרתה אין
 צה כח להתאנח ולהוציא דס והיא
 נחה ושוקטת והדס נצטע צאצריה
 ומכבד הבשר ונמלא גחל את הצריות
 כשאח מוכרה צמשקל והדס שוקל:
איציעיא להו היכי קאמר. האי ומציע
 דס דקתינ כוליה חד איסורא הוא
 וה״ק מכבד את הבשר ונמלא גחל
 את הצריות הוא משום דנצטע דס
 שמכבד את משקלה והצלת דס
 לפרוש גחל את הצריות נקט לה:
הא לדידיה. דליכא למימר משום
 גזילה שרי לפי שהוא חוזר ויואל ע״י
 מלח: או דילמא לדידיה נמי אסור.
 ומרבי איסורי תשביז דחא דגחל אַס

אלא ילא שנא אמר ש
שתצא נפשה הרי זה
אִיבָעִיָא לְהוּ הִיכִי קֵא
דָם בִּאֲבָרִים הָא לְדִ
מִתְנִי' הַמַּעֲלָה אֶת
גַּמְ' הָא אוֹכְלוּ עוֹבֵר
הַמַּעֲלָה אֶת הָעוֹף
מִתְנִי' "בִּשְׂרָ בַהֲמָה
'בִּשְׂרָ בַהֲמָה טְהוֹרָה
טְהוֹרָה מוֹתֵר לְבִשְׂלָ
שְׁנֵאמֵר יֵלֵא תִבְשַׁל גַּדִּי
רַבִּי יוֹסִי הַגִּלְיָלִי אוֹמֵר
בַּחֲלָב אִמּוֹ אֶת שֵׁאִם
נִבְלָה יִכּוֹל יִהְיֶה אֲסוּר
אִם: **גַּמְ'** מִנָּא הֵינִי מִי

אבל צהמה טהורה ללאו גדי כגון פרה ורחל אייתרצאי מקראי דקדמנ
עלמנו לא תצשל גדי בתלב אמו דמשמע כל שנהג בן איסור נבל

כל הבשר פרק שמיני חולין

וְיִצְחָק יָרָא מֵרֶשֶׁת מֵוֹלָדָא. אַע"ג דְּזַרְיָתָא עֲדִיפָא זְכַרְיָא לְחֹד
לָא קָנִי אֱלָא מִכּה מִלִּיתָּה דְּשִׁמְוֹל דְּמִינִי בְּדֵה אֲבָל
דְּשִׁמְוֹל לְחֹד קָנִי וּמִשְׁנֵי הוּא אֲמִינָה הֵי מִינֵי דְּמֶן וְכֹאן אֵין שִׁיךְ
לְאִסּוּר מִשּׁוּם דְּמִשְׁרַק שְׂרִיךְ אֵין כְּבוֹלָה קָין פּוֹלֵט; **מָא** יָרָא
שְׁנֵיהֶם מִלּוּחֵין. אֲלֵמָּה לָא בְּנֵה אֵין

גרכסין וש"מ דליין מותר דהא משנה שלמה היא (י) במסכת ע"ו (דף לה) דג. טמא צירו אסור ובסיפא דך ברייתא נמי קמני טמא מליח וטהור תפל אסור: **שחור** מליח וטמא תפל מותר. גבי מליח כרומא גבר שייך לא עילאה גבר ולא תחתא גבר ואפילו קליפה לא בעי אע"ג דלמרינן (פסחים דף עו.) גבי עילאה ותחתא אדמיקר ליה בלע ויש ללמוד מהא דא"ל להגעיל דפוסו גזירות העובדי כוכבים ומותר לעשות דהיי גזירות לשראל ולמולתן תבול דהיי כמו טהור מליח וטמא תפל דלין שייך מליחה בעץ ולא נעשה עץ רותח ע"י

מליחה ומעשים בכל יום דמלח
בקערה ששמשמטין זה צשר לוקחים
ממנו לתת ממנו בחלב והמחמיר תבא
עליו דכרס: **אין** מחויקין דם בבני
מעיים. (לאסור מטעם זה ללמלח
בני מעיים עם שאר צשר מטוס ללח
טרידי לפלוג (ג) צלעלי דם כמו דגים
דהכא דם משרק שריק אבל דגים רפו
קרמיהו כדפי' לעיל (דף קיב: ד"ה
והגיס) ואין להמיר מטעם שריקה אם
היו שופטין דם על הבשר בשעת צליה
דדוקא דם הנפלט נופל עם הציר
ע"י צליה או ע"י מליחה כדלמך
לעיל (דף קיא.) דשריקי אבל היכא
דהיו הדיס צעיהו לא אשחקו:
אלא צ"ש. ומותר בכל ענין אע"פ
שמנית השניה על אותה
שנמלחה תחלה כדפרשית לעיל:
בשר בחמה טהורה בחלב בחמה
טהורה כו'. הוא הדין צשר
עוף לרצון לאסור מן המורה לדוקא
ר"ע הוא דלמך חיה ועוף אינם מן
המורה ונפקא לן מדריש לקמן את
שאסור משום צבלה אסור לצשלו בחלב:
אלה

ואל משום ר' חייא השוכר מפרקתה של בהמה קודם
בבית את הבשר וגוזל את הבריות ומבליע דם באברים
הם מכביד את הבשר וגוזל את הבריות משום דמבליע
הוא שפיר דמי או דלמא חלדידיה נמי אסור תיקו:
ועוף עם הגבינה על השלחן אינו עובר בלא תעשה:
ואת תעשה שמע מינה בשר עוף בחלב דאורייתא אימא
הגבינה על השלחן אינו בא לידי לא תעשה:
הורה בחלב בהמה טהורה אסור לבשל ואסור בהנאה
בחלב בהמה טמאה בשר בהמה טמאה בחלב בהמה
ותר בהנאה ט"ע אומר ר' חיה ועוף אינם מן התורה
בבחלב אמו ג' פעמים פרט לחיה ולעוף ובהמה טמאה
נאמר² לא תאכלו כל נבלה ונאמר לא תבשל גדי
משום נבלה אסור לבשל בחלב עוף שאסור משום
לבשל בחלב ת"ל בחלב אמו יצא עוף שאין לו חלב
א"ר אלעזר אמר קרא³ וישלח יהודה את גדי העזים
באן

ש ש צו משום דער צקלצ: גב' מנהי מילי. דכל דהמה במשמע:

כאן

עין משפט
נר מצוה

צב א מיי פ"ו מהלל
 מנהלות אקדמיות ה'י
 ו'ע' בשנות ארבעת סמנ
 לאון קלו טו"ד ס' סט:
צד ג ג' מיי ש' טוש"ע
 ש טוש"ע:
צה ד מיי ש' ה' יא
 טוש"ע ס' ספיר:
צו ה מיי ש' י' יא
 סמנ ש' טוש"ע י"ד
 ס' ש' ספיר:
צז ו מיי ש' י"א סמנ
 ש' טוש"ע י"ד ס' ס'
 ס' ספיר טו:
צח ז מיי ש' י"ב מנל
 רמז"ס] וסמנ ש' טוש"ע
 ד ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 ו'ע' מנ"מ] וסמנ
 וסמנ ש' טוש"ע י"ד ס'
 ס' ספיר טו:
 ק ט' י' מיי פ"ט ש' ה'
 ג סמנ לאון קלו ס'
 טוש"ע י"ד ס' ס' ס' ס'
 ג:
קא ח מיי ש' ה' יא
 טוש"ע ס':

שיטה מקובצת

תוס' בכורות דף ל"א ע"ב:

רבינו גרשום

שהיה טהור מליט וטמא
 כלומר טמא שאינו
 מלכות ממשלות וצדק יוצא
 ומתפל אינו יוצא צד:
 בטמא מליט וטהור היה
 טהור ואסור. כלומר דתפל
 כלע הא שניהם מלווחין
 טהור דאיתו בריל: הא
 וחללי כי בטמא. כלומר
 מליט ומדיט. הא ולא
 מליט כי בטמא מדיט
 מליט ומדיט והם מלווחין
 חללי ורווחין כדמרגם
 וירוחין את חקרב וחללי
 טהור: מלה ליה
 כמילאח לגליתא. כלומר
 מליט מליטא הא
 נמנית המלש שעת הנה
 הכשר שניצוי הדם ואח"כ
 ילי מלחל הדם
 טהור ולא כעי הדדה
 חקרב דכנתא.
 אלו הדיקין אדבר כנתא
 עצמה ששמו. אנטריליו
 בעלזין בו מוחקים
 טהור וצריך למלווחי יפה
 ולחודחין יפה: הא
 למיכל מנייה אומצא
 חקרב. כלומר דשיריח
 וימלחטו: ואסור כנתא.
 כלומר ואפי' השכל
 לשלבו: מנייה מילי, וכל
 דבשר בכל מיני חלב אסור
 אפי' אלו חיוני בקרא
 אלא דגי: